

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2016 roku w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w G. przeciwko W. O. o zapłatę 3.859,85 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

1. zasądził od pozwanego W. O. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w G. kwotę 3.709,85 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 3.375,30 zł od dnia 22 września 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2016 roku;

2. zasądzoną w punkcie 1 kwotę 3.709,85 zł rozłożył na 12 miesięcznych rat, w tym:

a) 11 rat po 309 zł każda,

b) ostatnia 12-ta rata w wysokości 310,85 zł,

płatne z góry do 15-go dnia każdego miesiąca, a w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat łącznie z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, ustalając termin płatności pierwszej raty do 15-go dnia pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się niniejszego orzeczenia;

1. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

2. zasądził od pozwanego W. O. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w G. kwotę 75,34 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części, tj. w zakresie kwoty (...),64. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez błędną i dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie i błędne przyjęcie, że powód miał prawo pobierać składkę na ubezpieczenie podczas trwania umowy o kredyt i doliczania jej do wysokości minimalnej raty jaką miał płacić pozwany, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy nie wynika, iż powód zawarł taką umowę ubezpieczenia i odprowadzał co miesiąc składki na przedmiotowe ubezpieczenie pobierane i doliczane do zadłużenia;

2. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, a to przez uznanie przez Sąd I instancji:

a) iż powód udowodnił zawarcie umowy ubezpieczenia i należenie pobierał z tego tytułu składki na ubezpieczenie, które zostały doliczane do raty minimalnej spłaty jaką miał płacić pozwany, gdy tym czasem z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, iż powód takie ubezpieczenie w ogóle zawarł i opłacał składki pobierane i doliczane pozwanemu do łącznego zadłużenia wynikającego z umowy kredytu;

b) iż powód udowodnił wysokość naliczonych i doliczonych do głównego zobowiązania –kredytu – wysokości opłat za wysłane monity, gdy tym czasem w zebranych materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego pobranie i rozliczenie takiej opłaty jak i dokumentu na podstawie którego taka opłata mogła być naliczona, oraz dokumentu że takie monity były wysyłane.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku co do kwoty 1447,64 zł pozostawiając rozłożenie pozostałej kwoty na raty dokonując jednocześnie zmiany wysokości rat, a także o zwolnienie z kosztów

postępowania odwoławczego, a także o nieobciążanie ewentualnymi kosztami zastępstwa procesowego drugiej strony w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, a także dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z tabeli opłat i prowizji dla kart kredytowych V. G. M. Banku – na okoliczność wysokości i zasad pobierania opłat używanie karty i opłat ubezpieczeniowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu

w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania.

Pozwany wśród zarzutów naruszenia prawa procesowego zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Zauważyć jednak należy, że zarzut podnoszony przez pozwanego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie został przez niego sprecyzowany i nie sposób wywnioskować, w zakresie których konkretnych dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji, miałyby zostać przekroczona swobodna ocena. Prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. koniecznym jest wykazanie, które to konkretnie dowody były przedmiotem błędnej oceny Sądu oraz z jakich przyczyn. Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Apelujący, jak wynika z uzasadnienia apelacji, nie tyle kwestionuje ocenę dowodów w sprawie przeprowadzonych co brak wyprowadzenia w oparciu o te dowody właściwych wniosków. Przypomnieć również należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak.

Nietrafny był także zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Uchybienia

w powyższym zakresie apelujący upatrywał błędnym uznaniu przez Sąd I instancji roszczenia w zakresie kosztów z tytułu składek na ubezpieczenie oraz z tytułu monitów. W ocenie apelującego z materiału dowodowego nie wynika bowiem, iż pomiędzy stronami została zawarta umowa ubezpieczenia, a nadto powód nie przedłożył dokumentów potwierdzających dokonanie przez powoda wpłat przedmiotowych składek do ubezpieczyciela. Ponadto w ocenie apelującego brak było również podstaw do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 655 zł stanowiącej sumę naliczonych i pobranych przez stronę powodową opłat za wysyłane monity.

Z powyższym stanowiskiem apelującego nie można się zgodzić. Nie można bowiem przypisać Sądowi I instancji uchybień wskazanych przez stronę apelującą. W pierwszej kolejności wskazać należy, że apelujący błędnie wskazuje, że zasądzeniu zaskarżonym wyrokiem Sądu I instancji od pozwanego na rzecz powoda podlegała kwota 655 zł tytułem opłat za monity oraz kwota 792,64 zł tytułem składki ubezpieczeniowej, uznając je za udowodnione. Przede wszystkim jak wynika z treści pozwu, powód dochodził tytułem opłat w tym monitów kwoty 171,50 zł, natomiast tytułem składek na ubezpieczenie kwoty 65,32 zł. Uważna lektura treści uzasadnienia wskazuje zaś, że żądanie powoda zostało uwzględnione w zakresie zapłaty kwoty niespłaconego kapitału (3.375,30 zł), naliczonych odsetek

umownych i za zwłokę (224,77 zł i 22,96 zł), a także w zakresie kwoty 21, 50 zł tytułem pozostałych opłat i prowizji, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Sąd uznał również za udowodnioną kwotę 65,32 zł z tytułu składek na ubezpieczenie. Wskazać przy tym należy, że wbrew twierdzeniom apelującego z materiału dowodowego, a w szczególności z treści § 9 łączącej strony umowy nr (...) a także wniosku z dnia 22 lutego 2009 roku wynika, że pozwany zawarł z powodem umowę ubezpieczenia, która dotyczyła ochrony ubezpieczeniowej w zakresie opcji 1 tj. zgon, trwała i całkowita niezdolność do pracy. Jednocześnie z § 2 ust. 4 przedmiotowej umowy wynika, że pozwany wyraził zgodę na obciążanie go kosztami zawartej umowy ubezpieczenia w tytułu utraty karty. Pozwany zatem został objęty ochroną ubezpieczeniową na swój wniosek §9 ust. 1 umowy nr (...). Jednocześnie został poinformowany o kosztach i warunkach ubezpieczenia. Jak wynika również z akt sprawy pozwany nie skorzystał z przysługującego mu na mocy § 9 ust. 9 umowy prawa do rezygnacji z ochrony ubezpieczeniowej. Tym samym Sąd Rejonowy słusznie uznał, że powód miał prawo domagać się zapłaty kwoty z tytułu składek za ubezpieczenie, tj. 65,32 zł, która nie została spłacona, co niewątpliwie wynika z przedłożonych zestawień transakcji. Zatem roszczenie to Sąd słusznie uznał za udowodnione, podobnie jak roszczenie w zakresie dochodzonej pozewem kwoty w wysokości 21,50 zł tytułem pozostałych opłat i prowizji. W pozostałym zakresie, tj. w części obejmującej kwotę 150 zł tytułem „opłat za przekroczenie terminu spłaty”, Sąd słusznie uznał, że powód nie wykazał zasadności żądania w w/w zakresie. Jak wynika bowiem z treści umowy, omawiana opłata była pobierana w wysokości oznaczonej w Taryfie opłat i prowizji, który to dokument nie został załączony do akt sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.